

"Og disse sa: Herren er virkelig oppstått og er blitt sett av Simon!" [Luk. 24,34](#)

Et av den kristne tros aller viktigste vitnesbyrd er forment slik i dette bibelvers: «Herren er virkelig oppstått». Det er også et hovedpunkt i den kristne forkynnelse. Ordet om Kristi oppstandelse er ikke billedspråk eller kun av åndelig art. Nei, det skal forstås bokstavelig. Han stod opp fra graven med sitt legeme.

Disiplene ble aldri ferdig med påsken. Den satte slike spor hos dem at livet fra da av ble et annet. Påskens hendelser preget for alltid deres tanker og sinn. De ble sentrum for deres tro og forkynnelse, og var for dem alltid Guds bekræftelse på sannheten, frelsen og håpet.

Etter hvert ble det mange som kunne vitne om at de hadde sett Jesus. Evangelieberetningene forteller alle om hvordan han åpenbarte seg for disiplene og andre. Den oppstandne viste seg for enkeltpersoner, for to og tre sammen, og for hele disippelflokken. Han ble «sett av mer enn fem hundre brødre på en gang,» skrev apostelen Paulus mens de fleste av dem ennå levde. ([1.Kor.15,6](#))

Ikke noe ledd i den kristne tro er bedre bevitnet. Apostlene stod frem som vitner om oppstandelsen. De omtalte ikke bare det som skjedde, men de møtte selv den oppstandne og hørte ham tale. Budskapet om at han stod opp fra de døde, er øyenvitneskildring av mange, ikke oppdiktet eller mytologiske historier.

Oppstandelsen har stor plass i Det nye testamentets budskap. Den er skrevet om av de fire evangelistene og omtales mye i de forskjellige apostoliske skrifter. Paulus skriver om Jesus, at han «er godtgjort å være Guds veldige Sønn ved oppstandelsen fra de døde». (Rom. 1,4) Det var himmelske utsendinger og Jesus selv som forkynte dette først. Gud sendte bud ved engler, og den oppstandne viste seg og gav seg tydelig til kjenne ved nærvær, ved å tale til dem og spise sammen med dem.

Et av disse samvær med Jesus etter oppstandelsen er kalt «det stille møte». To korte beretninger har vi om det: «Herren er virkelig oppstått og sett av Simon». (Lukas 24,34) og utsagnet: «han ble sett av Kefas» (1.Kor. 15,5)

Et hemmelighetens slør er lagt over denne hendelsen. Vi har bare fått vite at det har skjedd, ikke hvordan. Det kan være en påminnelse til oss om at Jesus iblant kommer ekstraordinært til den ene, som et unntak eller en særskilt omsorg. Kanskje var det denne apostel som trengte det mest for sin tro og sitt kall. Eller kanskje fordi Peter skulle gi Kristi menighet det ekstra rike og håpefulle ord som den bruker både ved dåp og ved begravelser: «Lovet være Gud, vår Herre Jesu Kristi Far, som etter sin store miskunn har gjenfødt oss til et levende håp ved Jesu Kristi oppstandelse fra de døde». ([1.Pet. 1,3](#))

Jesus åpenbarer seg til vanlig i sin menighet, i de helliges samfunn. Når nådemidlene, Ordet og sakramentene, formidles. Men også ved at han lar oss få slike stille møter alene med seg, hvor ikke noen ser eller vet det. «Når eg med Jesus åleine er». Kanskje ikke engang i forbindelse med noen nød eller spesielle hendelse. Uventet og uten dramatik kan det skje.

Men et stille møte med Jesus, er ikke alltid lett. For når Den Hellige kommer nær, blir også synden tydelig. Den som møter Jesus, møter med det samme seg selv og må si som Peter: «Herre, du vet alt». Det er i møte med ham, en ser sin sanne tilstand og sitt store behov for nåde og renselse. Derfor skjer det forandring hos den som får et virkelig møte med den levende Frelser.

Gud være takk for at Jesus oppsøker også den ene. De stille møter med ham har brakt mange til sannhets erkjennelse og frelse. De har gitt frimodighet og styrket troen hos mang en ensom, kjempende sjel.

Peter fortalte ikke hvordan han hadde sett Jesus eller om de hadde snakket sammen, og eventuelt om hva. Men han kunngjorde tydelig det som var viktigst for andre å få vite: «Herren er virkelig oppstått». Slik brakte han hovedsak til alles opplysning. Og var tro mot sitt kall som øyevitne.

Det er altså ikke galt å holde noe av sin personlige Gudsopplevelser for seg selv. Tvert om kan det være nødvendig, iblant av hensyn til de andre. Men også de stille møters opplevelse av at Jesus lever og er nær, skal vi få vitne frimodig om. Da samstemmer vi med og i det apostoliske vitnesbyrd: «Herren er virkelig oppstått...!»

(Af Axel Remme - Bibelsk Tro nr.2/2004 - Shafan 10-08-13)